

Чи варто карати дітей?

Будь-які батьки рано чи пізно стикаються з необхідністю покарати свою дитину. Але зараз все частіше молоді батьки і матері замислюються про те, чи дійсно так уже необхідні покарання? Чи не краще використовувати будь-які заходи для профілактики недозволених дій дитини? А якщо все ж таки доведеться карати малюка, то, як робити це правильно?

Кажучи про покарання, перш за все, варто відзначити, що у недозволених вчинків дитини існує кілька причин. По-перше, маленькі діти далеко не завжди розуміють, що роблять погано. Граючись із сірниками, дитина трьох років не в змозі уявити собі, можливість пожежі, потягнувши кішку за хвіст, маля поки не здатен зрозуміти, що тварині боляче.

У цьому випадку варто не стільки карати, скільки, поки дитина ще зовсім маленька, захищати її від небезпечних і шкідливих дій, зупиняти. Коли ж малюк підрастає, потрібно просто і чітко пояснювати йому, чому робити ті чи інші речі - заборонено, оперуючи ясними дитині поняттями.

З часом, по-перше збільшується природна цікавість дитини, а по-друге, батьки поступово втрачають свій авторитет. Якщо мати десятирічного хлопчика заборонить йому куди-небудь ходити, а товариші покличуть з собою, швидше за все він відправиться з приятелями. До того ж, діти не чітко усвідомлюють, яку небезпеку їх піддає непослух, і чому треба виконувати ті чи інші, неприємні для них обов'язки.

Батькам же залишається тільки одне - при висунення тих чи інших вимог намагатися пояснити дитині, чим вони диктуються. Наприклад, мати може попросити дочку взяти на себе обов'язок щоденного миття посуду, аргументуючи це власною втомою і браком часу.

Розмовляючи з дитиною на рівних, присвячуючи його, наскільки можливо, у свої проблеми, батьки доб'ються від неї більшої слухняності та дисциплінованості, ніж, викрикуючи і принижуючи маленьку людину.

Так, покарання - це останній засіб. І треба вміти карати правильно.

Так, батькам не варто ...

1. Карати страхом, особливо дуже сильним, або налаштовувати дитину на негатив. Наприклад, ніколи не треба говорити маляті: «Я тебе віддам чужої тітки!», «Зараз прийде ба байко!», «Я тебе більше не люблю!», або «Ти, тупиця, знову провалив контрольну. Невдаха, ти ніколи нічого не досягнеш! »
2. Загрожувати тим, чого не збираються виконувати. Наприклад: «Я ніколи більше тебе не пущу гуляти!», або «Солодкого більше в житті не отримаєш!»
3. Призначати покарання не пов'язане з провинною або перевищує його. Наприклад - якщо дитина повинна була підмести підлогу, але не зробив цього, не варто позбавляти «злочинця» поїздки за місто - треба просто наполягти, щоб крім статі, він, наприклад, ще й витер пил.

І навпаки, батькам обов'язково:

- 1 - Чітко встановити для малюка межі дозволеного, аргументуючи своє рішення (якщо дитина вже здатна розуміти розумні аргументи), і дотримуватися встановленого, хіба що, розширюючи межі в міру дорослішання дитини.
- 2 - Застосовувати принцип, описаний ще Кіплінгом в історії про Мауглі - після покарання ніяких більш осудів і докорів.
- 3 - Карати дитини безпосередньо після проступку, при цьому пояснюючи чому покарання саме таке, і за що воно.

З повагою практичний психолог!